

munerne, ynde den særdeles. Men jeg maa dog tillade mig at gjøre den Bemærkning, at jo større de Forhold ere, hvorom der er Tale, desto større er ogsaa Vanffeligheden ved at anvende „Veiligheden“, thi det, som er saa tiltalende ved at anvende dette Hensyn i Beskatningen, er, at de Mænd, der sidde i Communalbestyrelserne eller Sogneraadene paa de Steder, hvor det anvendes, kjende de huuslige Forhold hos hver Skatteyder saaledes, at de virkelig ere istand til at danne sig et nøiagtigt Begreb om deres Bessaffenhed og kunne anslaae en passende Forhøielse eller Nedsættelse i Forhold dertil. Men hvor dette ikke er Tilfældet — og det gjælder dog ikke saa faa Steder i Landet — der vil Veilighedsmomentet være overordentlig vanffeligt at tage og let føre til store Uligheder, naar det anvendes, ligesom jo ogsaa de ærede Medlemmer, der have foreslaaet at tage dette Hensyn, selv have meent at maatte sætte en ganske bestemt Begrændsning i Henseende til, hvor vidt man skulde gaae i saa Henseende. — Men, mine Herrer, endnu er der ved det Forslag, Mindretallet har gjort, en meget væsentlig Betænkelse, nemlig den, at det forudsætter en radical Omordning af hele den communale Beskatning her i Landet; men dette maa jeg tilstaae, finder jeg for mit Bedkommende saa betænkligt, at jeg ikke tør gaae ind derpaa og navnlig ikke stille det op ved en Dagsorden. Vel have de ærede Medlemmer beraadt sig paa, at der fra endeel Communalbestyrelser i Landet er indkommet Andragender om Reformer i Beskatningen; men, mine Herrer, jeg tillader mig dog at troe, at dette ingenlunde er Noget, som kan siges at være den overveiende Mening. Jeg tillader mig at sige, at tvertimod er det i Almindelighed Tilfældet, at man er ret vel fornøiet med de Grundsætninger, hvorefter navnlig Skatterne til Communens Behov lignedes. (Modsigelse.) Der er ganske vist Undtagelser derfra, men om de ere saa store og saa omfattende, at man derpaa skulde kunne begrunde en Forordning om at tilveiebringe et helt nyt Grundlag for Skatteligningen i hele Landet, tillader jeg mig at ansee for overordentlig tvivlsomt. Jeg vil nok see nogle stærkere Vidnesbyrd der-

for, end jeg hidtil har seet, inden jeg troer det. Jeg antager heller ikke, at det kan siges, at man i Fleertallet af Communerne skulde ansee det for nødvendigt at forlade Hartkornskatten. Der er allerede fremkommet Indvendinger derimod, som jeg dog maa tilstaae ikke for mig ere afgjørende, nemlig væsentlig den, at Hartkornskatten derved vilde blive forskjellig paa de forskjellige Steder. Jeg troer derimod, at der er den Indvending at gjøre, at der er et meget stort Antal af Grunde, hvor Hartkornet er af den Bessaffenhed, at det giver en Maalestof, som man ingenlunde i disse Communer anseer for at være forkastelig. Der er mangfoldige Communer, hvor man fortrinsviis bruger Hartkornet, og selv hvor man ligger paa Formue og Veilighed, tager man dog altid et vist Hensyn til Hartkornet. Dette er jo bekjendt nok og viser sig ogsaa derigjennem, at man ligner saa Lidt efter Formue og Veilighed. Naar de Herrer ville see, hvormeget det er, man ligner paa Formue og Veilighed i Landet i det Hele, ville De finde, at det er et forholdsmeessig ringe Beløb. Regner man Naturalydelsler med, hvad man bør gjøre, da troer jeg ikke, at det er mere end $\frac{1}{5}$ eller $\frac{1}{6}$, som lignedes paa Formue og Veilighed. Dette er allerede et Tegns paa, at der er mange Steder i Landet, hvor man indenfor de enkelte Communer Grændser i Hartkornet seer en brugelig og praktisk Maalestof for Skatteevnen; men naturligtviis findes der i saa Henseende Undtagelser, og sammenlignedes forskjellige Communer, vil Forholdet stille sig forskjelligt. Dertil kommer nu ogsaa dette, at naar man tænker sig den nuværende Formue- og Veilighedsstat udvidet i en noget betydeligere Grad, saa er det et Spørgsmaal, om ikke en Deel af den Tilfredshed, som med Hensyn til den findes i Communerne, vil blive væsentlig forringet. Imidlertid, mine Herrer, vil jeg dermed slet ikke have sagt, at det jo meget gjerne kan være, at der, naar man nærmere erfarer Befolkningens Stemning i saa Henseende, virkelig kan siges at være en Drift og en Lyst paa mange Steder og paa saamange Steder, som det er paastaet, til Reformer i den Maade, hvorpaa de communale Skatter blive satte, og at man da kan be-